

over for hvilke den afdøde havde Forsørgelsesforpligtelse, medens man i alle andre Tilfælde, hvor den afdøde har været Forsørger for andre, henviser Spørgsmaalet til Bevillingsmyndighedernes Afgørelse. Paa den Maade vil der komme en naturlig Sondring frem, forekommer det mig, imellem deres Ret, som kunne grunde Kravet paa Lovens Regler, og andre. Nu er det ganske vist min Mening, at Forslaget under Nr. 8 er temmelig overflødig. At der kan bevilges Erstatning o. s. v. paa Finansloven, kan ikke omtvistes. Regeringen kan komme med Forslag derom, og det kunne ogsaa enkelte Medlemmer af begge Ting, ligesom der kan komme Andragender fra de paagældende selv. Vi have jo et særligt Udvalg for Andragender, som derved maaske vilde faa en Del mere at bestille, end det nu allerede har, men det er en Ting for sig. Ad den Vej kunde Spørgsmaalet imidlertid altsaa ogsaa fremdrages til Afgørelse paa Finansloven. Jeg tror dog ikke, det vil være nødvendigt at sætte dette ind paa denne Lov. Men skulde man mene, at det vilde have nogen praktisk Betydning for at henlede Publikums Opmærksomhed paa denne Sag, kunde det jo ikke være til nogen Skade at indsætte det, der er foreslået i Ændringsforslag Nr. 8, ind i Loven. Jeg tror ikke, at det, som fremkom fra den ærede Ordførers Side, kan gøres gældende, at det var en naturlig Henstilling til vedkommende Rigsdag om at give saadanne Bevillinger, for selvfølgelig kan man ikke binde vedkommende Rigsdag. Dersom en kommende Rigsdag selv finder det naturligt at gøre det, saa vil den gøre det, og hvis den ikke finder det naturligt at gøre det, hjælper det ikke noget, om Rigsdagen i Aaret 1898 i Marts Maaned vedtager denne Bestemmelse.

Under Nr. 8 findes ogsaa et Forslag om, at den samlede Erstatning til Ægtefælle, Forældre og Børn i intet Tilfælde maa være under 1,200 Kr. Jeg kan ikke nægte, at det ser lidt løjerligt ud saaledes at foreskrive disse Normer. Det er altsaa en Minimumssats, der her er Tale om. Jeg antager, at det maa være Meningen, at den ogsaa skal gælde for tilkommende Rigsdage. Der føjes nemlig til efter Bestemmelsen om, hvem der har Krav paa at faa Erstatning, at paa Finansloven kan der bevilges Erstatning ogsaa til andre. Naar det saa hedder: „Den samlede Erstatning til Ægtefælle, Forældre og Børn maa i intet Tilfælde være under 1,200 Kr.“, maa det jo være en Regel, der ogsaa skal gælde for Rigsdagen. At man nu i en

Lov i 1898 foreskriver Regler, som skulle iagttages ved tilkommende Finanslovbehandlinger, synes jeg ikke er korrekt. Dertil kommer, at disse 1,200 Kr. er en løjerlig Sats. Den ærede Ordfører oplyste, hvorfra man havde hentet dette Tal, men Forholdene kunne dog maaske være forskellige. Hvis det altsaa er en Fader med en halv Snes Børn, skulle de have 1,200 Kr. — ganske vist som Minimum — og er det en Fader med et enkelt Barn, skal dette Minimum fremdeles gælde. Er det ikke naturligt at overlade til vedkommende Myndighed — i Reglen Domstolene, eventuelt Rigsdagen — at afgøre, hvad man i hvert enkelt Tilfælde finder passende? De 1,200 Kr. kunne være en passende Norm i mange Tilfælde, men i andre Tilfælde vil man kunne finde det aldeles urimelig lidt, og dersom der under samme Sag bliver Spørgsmaal om at tilkende forskellige Erstatning, er det saa ikke lidt løjerligt, at Domstolene skulle være nødtte til at tilkende en enkelt Person samme Erstatning, 1,200 Kr., som den finder at være passende Norm for maaske en halv Snes Personer? Der levnes ikke Adgang for vedkommende Myndighed til i paakommende Tilfælde at tage tilbørligt Hensyn til, hvad der kan være passende i og for sig, og til at tilvejebringe et passende Forhold mellem Erstatningerne til de forskellige Personer, der samtidig maatte gøre Krav paa Erstatning i Anledning af den samme Ulykke.

Der er et Par Ændringer, som jeg i og for sig ikke har noget imod. Jeg skal kun bemærke med Hensyn til den første, at det staar noget tvivlsomt for mig, om det er en heldig eller tydelig Maade, hvorpaa man har udtrykt den i og for sig ganske rigtige Tanke, at alle Jærnbanefunktionærer skulle medtages og være erstatningsberettigede, naar de ikke ad anden Vej eller efter særlige Regler ere erstatningsberettigede. Jeg tror ikke, at det er heldigt at give en saadan særlig Regel, med Hensyn til hvilken man maaske i Øjeblikket ikke kan gøre sig klart, hvad den egentlig vil føre til. Den Hovedtanke, som har været ledende for Mindretallet, er overhovedet den, at man ikke finder det nødvendigt og derfor heller ikke rigtigt at sende denne Lov tilbage til Landstinget, da det jo vistnok maa erkendes, at Lovforslaget i alt væsentligt har truffet det, som saa at sige alle ere enige om. Vil man ikke tiltræde denne Anskuelse, men gaa nærmere ind paa de enkelte Forslag, vil jeg gentage, hvad jeg sagde før, at da